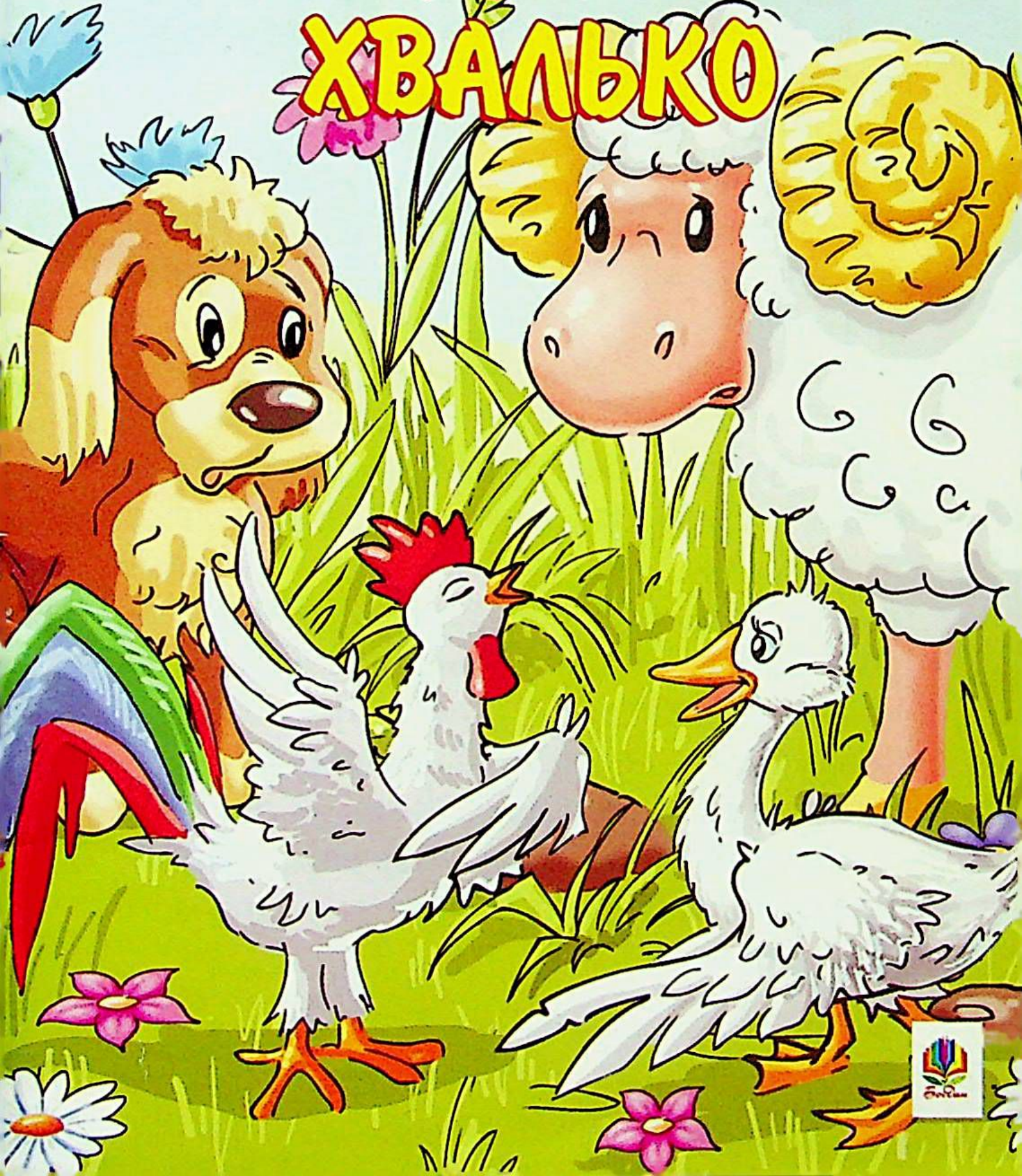

Василь Дацюк

НЕЧЕМА І ХВАЛЬКО

В одному курнику проживав із курми Півень. Звичайний собі кукурік, але рідкісний хвалько.

Вранці тільки-тільки прокинеться — та й ну хвалитися:

— Подивіться-но, який я гарний. І стрункий, і поважний. У мене золотий гребінець, срібний комірець, ще й краватка червона. А як гарно співаю! Ось послушайте — “Ку-ку-рі-ку!”

І так щодня, щогодини, щохвилини. Так набрид курям своєю хвальбою, що ті вже й не знали, як діяти. Ось одна старша Курка і каже:

— Усі ми дуже раді, що ти у нас такий гарний. І стрункий, і поважний. Золотий у тебе гребінець, срібний комірець, ще й краватка червона, а співаєш — куди тому соловейку! Та ось біда — інші про це не знають.

“І справді, — подумав Півень, — піду-но я та покажуся іншим птахам і звірам. Заразом і поспіваю їм, бо ж вони, бідні, і не чули мого чарівного співу”.

Розправив пір'я, прибрав пихатого вигляду і помандрував вулицею. Йде, а назустріч Собака.

— Здоров, пане Гавку, — зверхньо обізвався до нього Півень. — А куди це ти швендяєш?

— Добридень, — чемно відповів Гавчик, — я біжу у поле. Господар послав мене стерегти овець. Отож, я поспішаю.

— Зачекай, ще встигнеш, — сказав Півень, — роздивись-но спочатку, який я гарний. Бачиш, у мене золотий гребінець, срібний комірець, ще й краватка червона. А співаю як — “Ку-ку-рі-ку!” Втямив? Отож-бо! А тепер подивись на себе. Ні гребінця, ні комірця, не кажучи вже про краватку. Хвіст у реп'яхах, голова клаповуха, шерсть закошлана, а про спів — то й казати нічого. Твоє “гав-гав” проти мого співу — ніщо.

Знітився Гавчик, нема чого казати. Обминув він Півня і побіг у поле до овець. А Півень далі почвалав вулицею. Коли це зустрічає Індика.

— Чолом тобі, Індиче, що ти тут робиш?
— Здоров будь, — привітно відповів Індик. — Ой, я дуже важливою справою зайнятий, Кукурічку, — пасу своїх дітей. Заразом і сам підобіду. Так що вибачай, не маю часу на теревені.

— Нікуди твої пучьвірінки не дінуться. А дінуться — невелика біда. Ти краще подивись, який я гарний. Бачиш, у мене золотий гребінець, срібний комірець, ще й краватка червона. А як чудово я співаю! Це не твоє “’ил’и-’ил’и”, від якого мухи мруть від сміху, це — “ку-ку-рі-ку!”

Півень натужився і так закукурікав, аж індичата з переляку за Індика поховались.

— А на себе подивися, — гонориться далі Півень. — Хіба таке пір’я має бути на птиці? Ніби хтось вапном чи крейдою обляпав. А на голові у тебе що? Це такий гребінець? На ніс почепив казна-що... А хвіст? Подивись, яким повинен бути хвіст. Бачиш — пір’я

довге, всіма кольорами веселки переливається, донизу спадає, наче водоспад. А у тебе стирчить угору та на всі боки, наче лопата. Тьху, і навіщо я на таке страховисько час трачу?

Ще більше напужився Півень, ще вище голову задер і пішов далі. Навстріч йому Кінь.

— Добрий день, Вороний, — пихато процідив Півень, — і куди це ти човпеш?

— Дай Боже здоров’я, — відповів Кінь, — йду за село. Буду земельку орати під озимину. Так що вибачай, зовсім не маю вільного часу.

— В тебе отого часу ніколи немає, — комизиться Півень, — то ти ореш, то щось возиш, то траву на лузі об’їдаєш. І все не зберешся роздивитися, який я гарний. Ось поглянь — у мене золотий гребінець, срібний комірець, ще й краватка червона. У тебе все це є? Немає. Замість гребінця — якесь морквиння росте, замість комірця — хомут. І краватки нема. У мене шляхетне вбрання із

пир'я, а у тебе шерсть. Оце так чудовисько! І тями у тебе до співу нема ніякої. "І-го-го" — хіба це спів? Так і буде, я тобі заспіваю, бо постарієш, а справжнього співу і не почуєш.

Та як завів своє "ку-ку-рі-ку!". Коневі аж у вухах залящало.

— Піду далі, — на прощання гордовито кинув Півень. — З тобою розмовляти — дарма час гаяти.

Задер голову аж понікуди, йде — дороги не бачить, так собою пишається. Кілька разів спіткнувся і ледь лоба не побив. Коли це глядь — Баран пасеться.

Підійшов Півень до нього:

— Вітаю тебе, добродію, — привітався знехотя він, — хоча який з тебе добродій. Толку ніякого. Усе траву скубаєш, воду п'єш та бекаєш. Ще якби красень був, а то ж саме страховидло на чотирьох ногах. Ти бачив себе у люстерко? Отож-бо. Наче шерстяна ковдра з рогами, донизу закрученими. Це не те, що

я — взірець краси. У мене золотий гребінець, срібний комірець, ще й краватка червона. Всього цього у тебе не було, немає і ніколи не буде. Правда, замість краватки якийсь жмут соломи теліпається. І крил у тебе нема, Баране, і до співу ти не вдатний зовсім. “Бе” та “бе”, ніякої тобі музичної і вокальної культури. Лінуєшся повчитися у мене, як потрібно співати. Ось послухай — “Ку-ку-рі-ку!” Втямив? Учись, може й утнеш. Оце замість того, щоб десь на смітнику погребтися, черв'ячка знайти, мушу тратити час і вчити вас краси і вокалу. Скуби собі траву далі, а я пішов.

І прийшов він на берег ставка. А там якраз Гусак плавав.

— Добридень, Довгошиї, — гоноровито привітався. — І не набридає тобі зранку до

вечора у воді бовтатися? Краще б на пустирі погрібся, смачненьку кузьку знайшов, або злетів би на тин та закукурікав на всю вулицю.

— І тебе вітаю, Півнику, — сказав Гусак. — А ти все ходиш та нахваляєшся?

— Бо є чим, — відповідає хвалько, — у мене ж золотий гребінець, срібний комірець, ще й краватка червона. І хвіст як хвіст, а у тебе якийсь оцупок і ноги, наче весла. За твою шию не кажу, не шия — гілляка в пір'ї. Та й співак з тебе ніякий. З твого співу, мабуть, жаби і раки сміються. Ось послухай, як потрібно правильно співати: "Ку-ку-рі-ку!" Почув?

— Та почув, — відповідає Гусак. — За гребінець, комірець та краватку усе вірно. А за шию — ні. Довга шия допомагає мені у воді смачні корінчики діставати, а мої ноги, як ти сказав — весла, стають у пригоді під час плавання. Та й пір'я у мене чарівне — води не пропускає. До річі, ти умієш плавати?

— Ха-ха, — засміявся Півень, — я не тільки умію чудово співати — я усе вмію.

— Ну, тоді іди до мене, — запрошує Гусак Півня. — Чи, може, ти води боїшся?

— Хто, я води боюся? Ну ти й сказав!

І Півень притьмом кинувся у воду. Махнув кілька разів крильми і почав тонути. Пір'я намокло. Кукурік як закричить:

— Ой, рятуйте! Тону, допоможіть!

Узяв Гусак хвалька дзьобом за пір'я та й виніс на берег. Поклав на траву і питає:

— Ну, що? Тепер знатимеш, як хвалитися. Запам'ятай: кожному своє — Гавчикові овець стерегти, Індикові своїх дітлахів пасти, Коневі поле орати, Баранові траву скубти, а тобі на смітнику гребтися та “ку-ку-рі-ку” співати. Іди, вибачся перед усіма і ніколи більше не хвалися.

Обсох на сонці Півень, перепросив усіх, кого образив, і більше вже не хизувався. Хоч у нього таки й справді золотий гребінець, срібний комірець, ще й краватка червона.

Літературно-художнє Видання

ДАЦЮК Василь

НЕЧЕМА І ХВАЛЬКО

Казка

Головний редактор Богдан Будний

Редактор Ганна Осадко

Художник Костянтин Саланда

Підписано до друку 04.12.2007. Формат 70x100/32. Папір офсетний.
Гарнітура Прагматика. Умовн. друк. арк. 0,65. Умовн. фарбо-відб. 2,60.

Видавництво "Навчальна книга – Богдан"
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48; 52-19-66
publishing@budny.te.ua
www.bohdan-books.com

ББК 84.5Укр
УДК 82–93

Дацюк В.

Д12 Нечема і хвалько: Казка. — Тернопіль:
Навчальна книга — Богдан, 2008. — 16 с.
ISBN 978-966-408-550-9

©Дацюк В., 2008
©Навчальна книга — Богдан,
макет, художнє оформлення, 2008

ISBN 978-966-408-550-9

Додаткова інформація:

т./ф (0352) 430046, 520607; (044) 2968956
E-mail: office@bohdan-books.com
www.bohdan-books.com